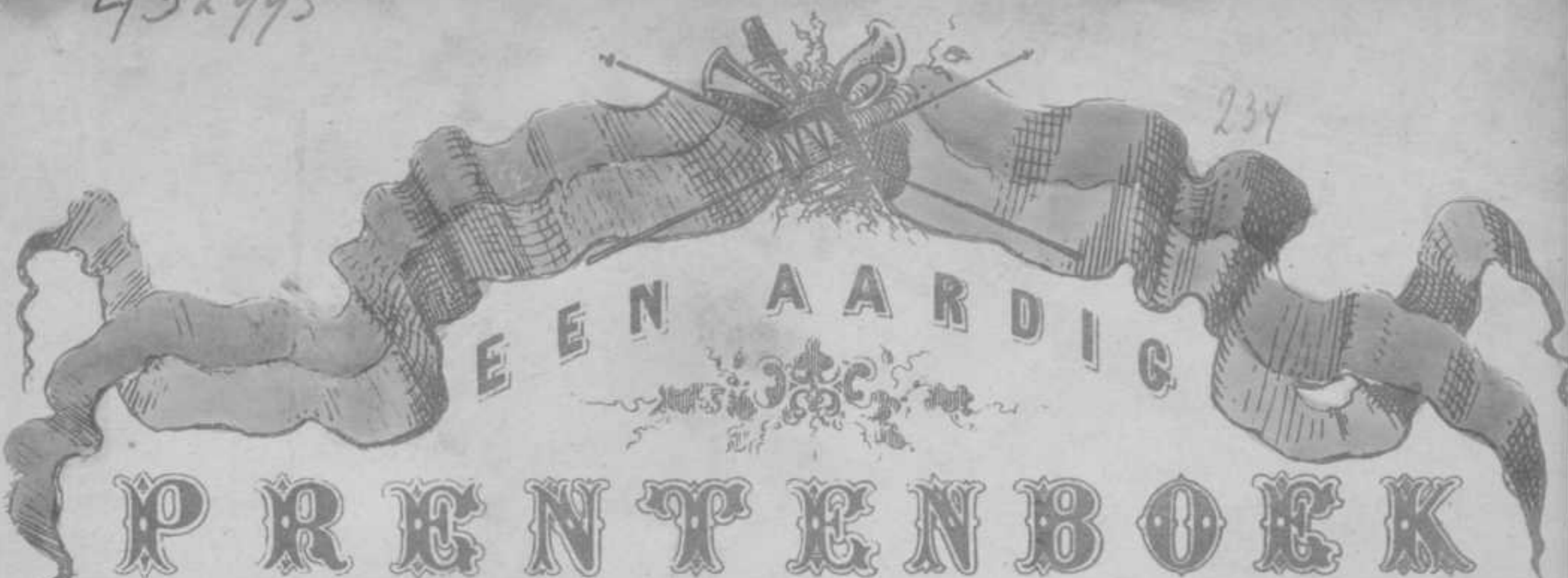

4/32993

234

PRENTJENBOEK

MET LEERZAME VERTELLINGEN;

NAAR HET BEROEMDE HOOGDUITSCH KINDERWERK

„Der Struwwelpeter“

voor Nederlandsche Jongens en Meisjes bewerkt

door

W. P. RAZOUX.

„Vermaakt er U mee“
van Alphen.

SCHIEDAM,
H.A.M. ROELANTS.

TWAALFDE DUIZEND.

KIND-BOEK-LEESZAAL
O. L. B. 'S-GRAVENHAGE
Sticht. P. W. van de Weijer.

KW 1087

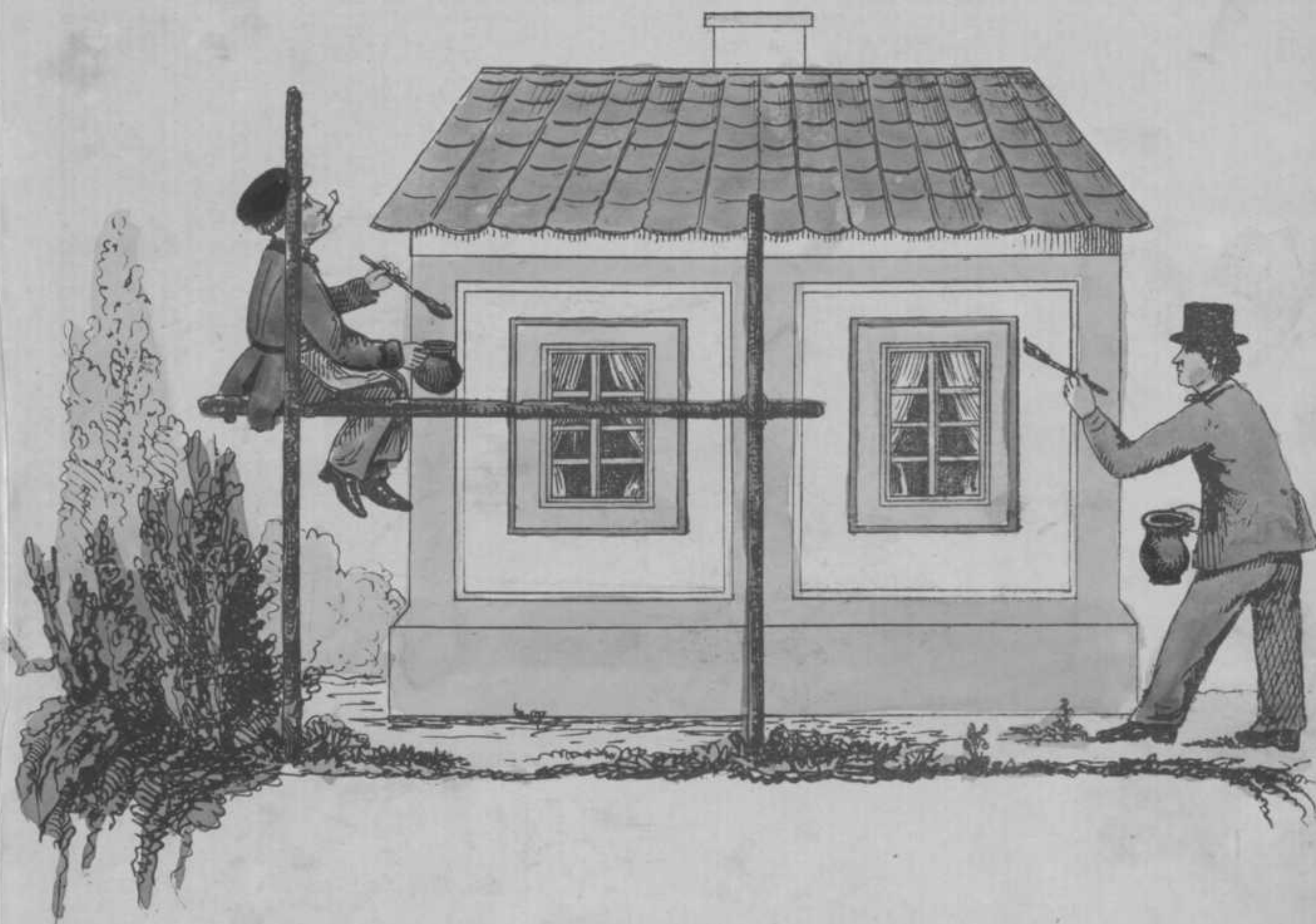
A 49

1935
1768

De Geschiedenis van den muurbekladder.

Wilt naar dit lief, klein huisje kijken,
Daar juist de schilders verw op strijken,
Half rood, half wit, heel net en schoon.
Zoo stelt het huisje zich ten toon.

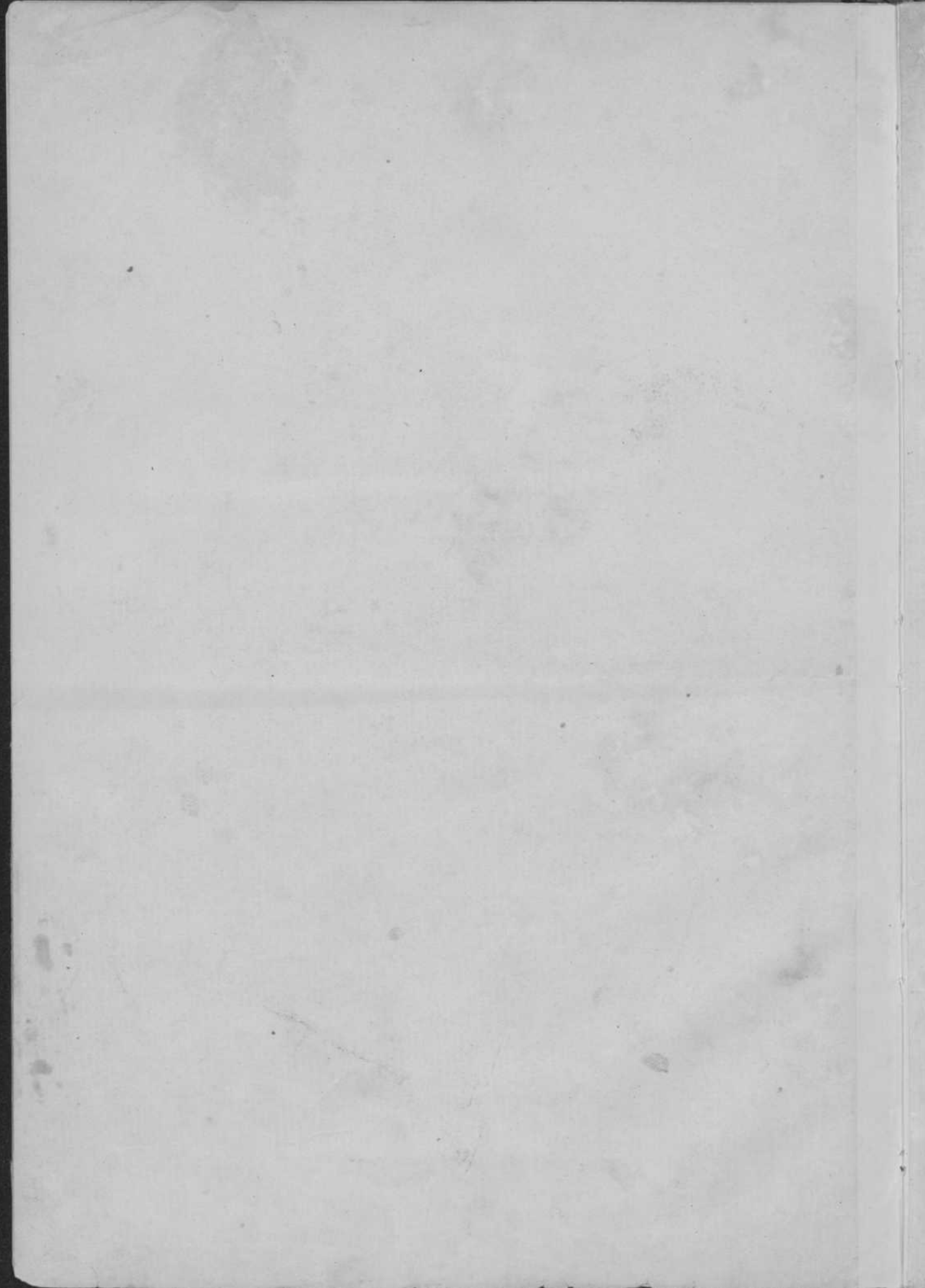

Hoe Ernst ook schreeuwt, hij houdt hem vast,
En neemt zijn groote schilderkwast,
En doopt hem in zijn' pot met groen,
En smeert den knaap van haar tot schoen.

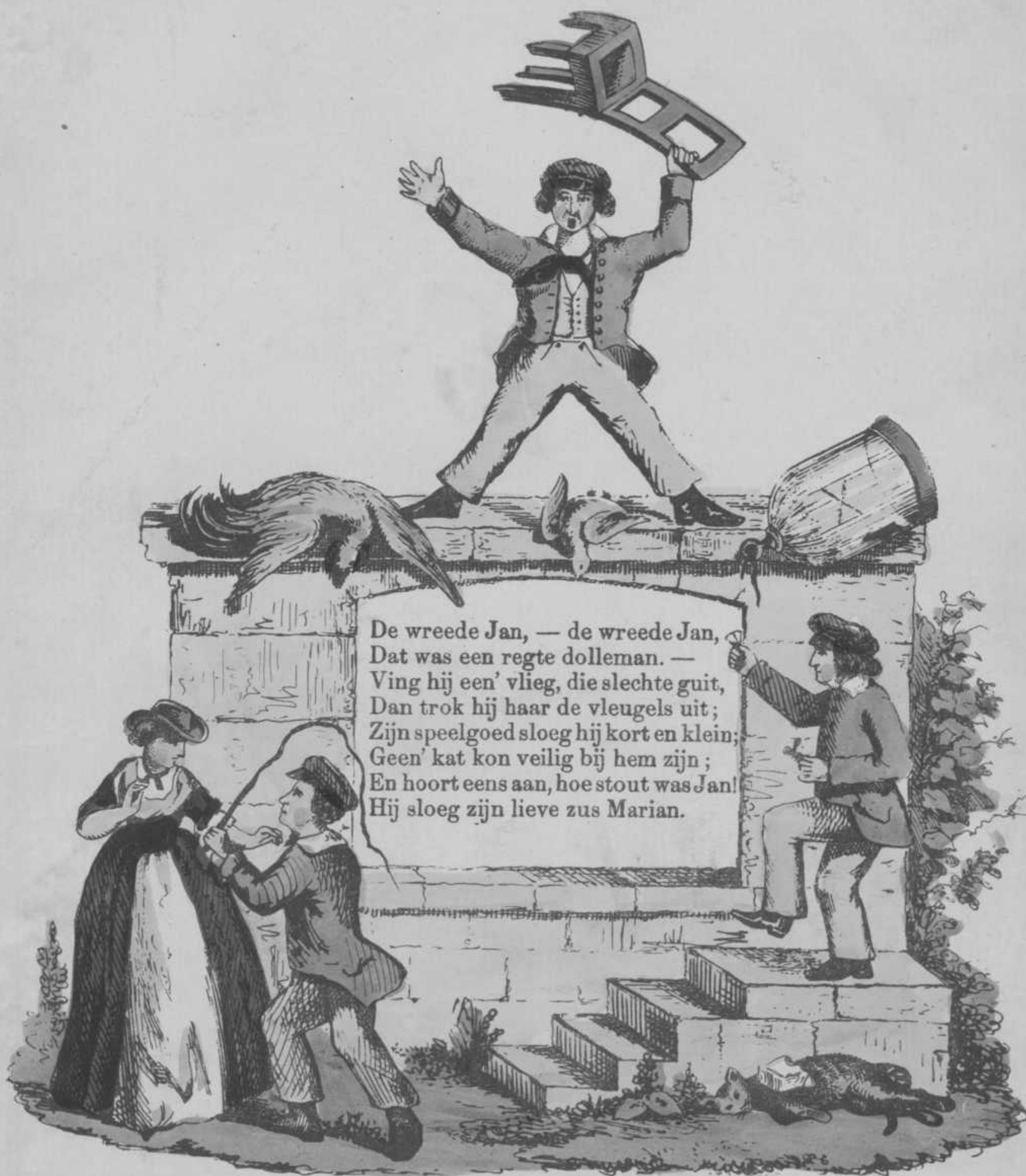
Zijn heele aangezicht was groen,
Zijn buisje en zijn broek was groen,
En wie of ook den jongen zag,
Begon te schateren van lach.—

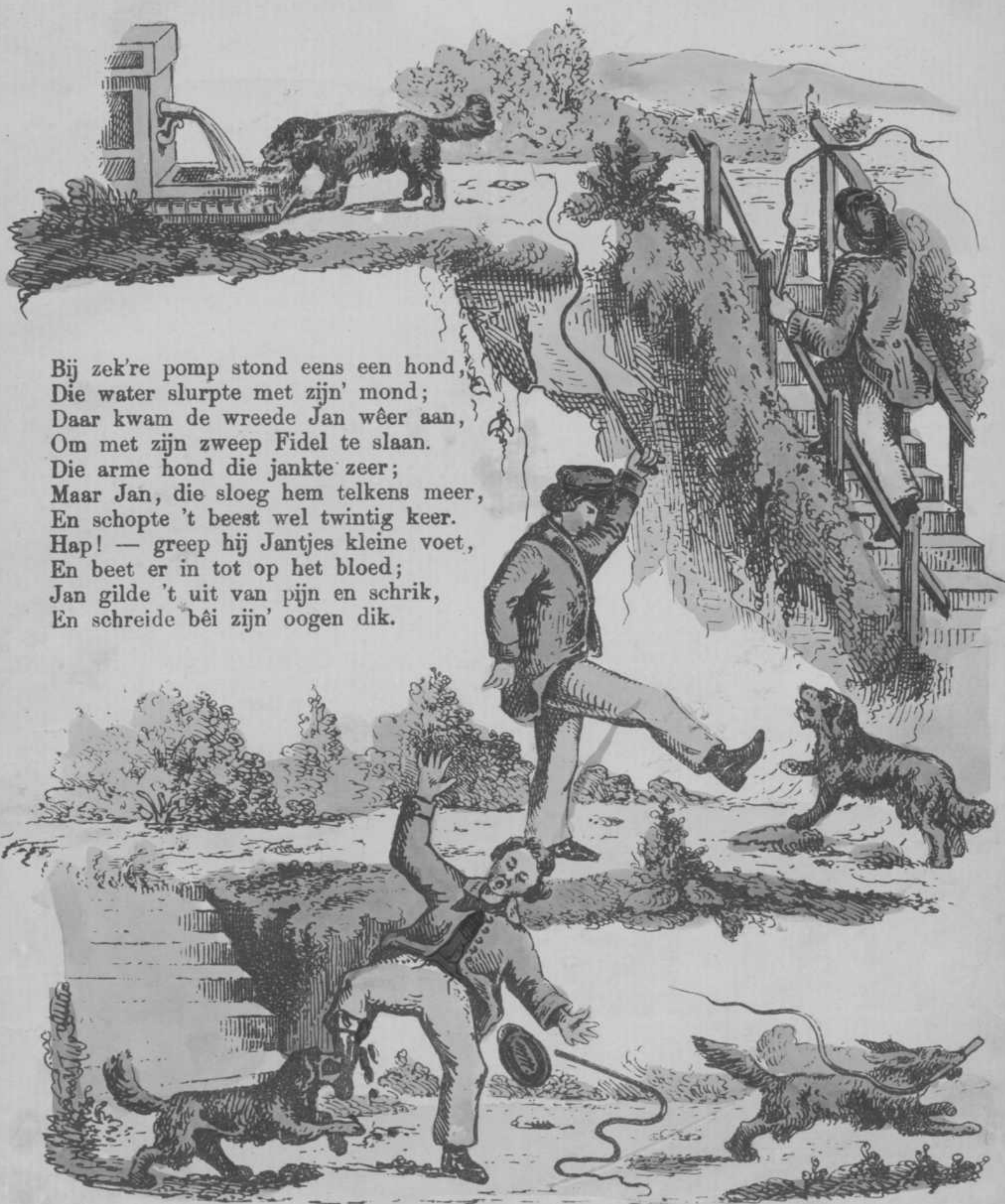

De Geschiedenis van den wreeden Jan.

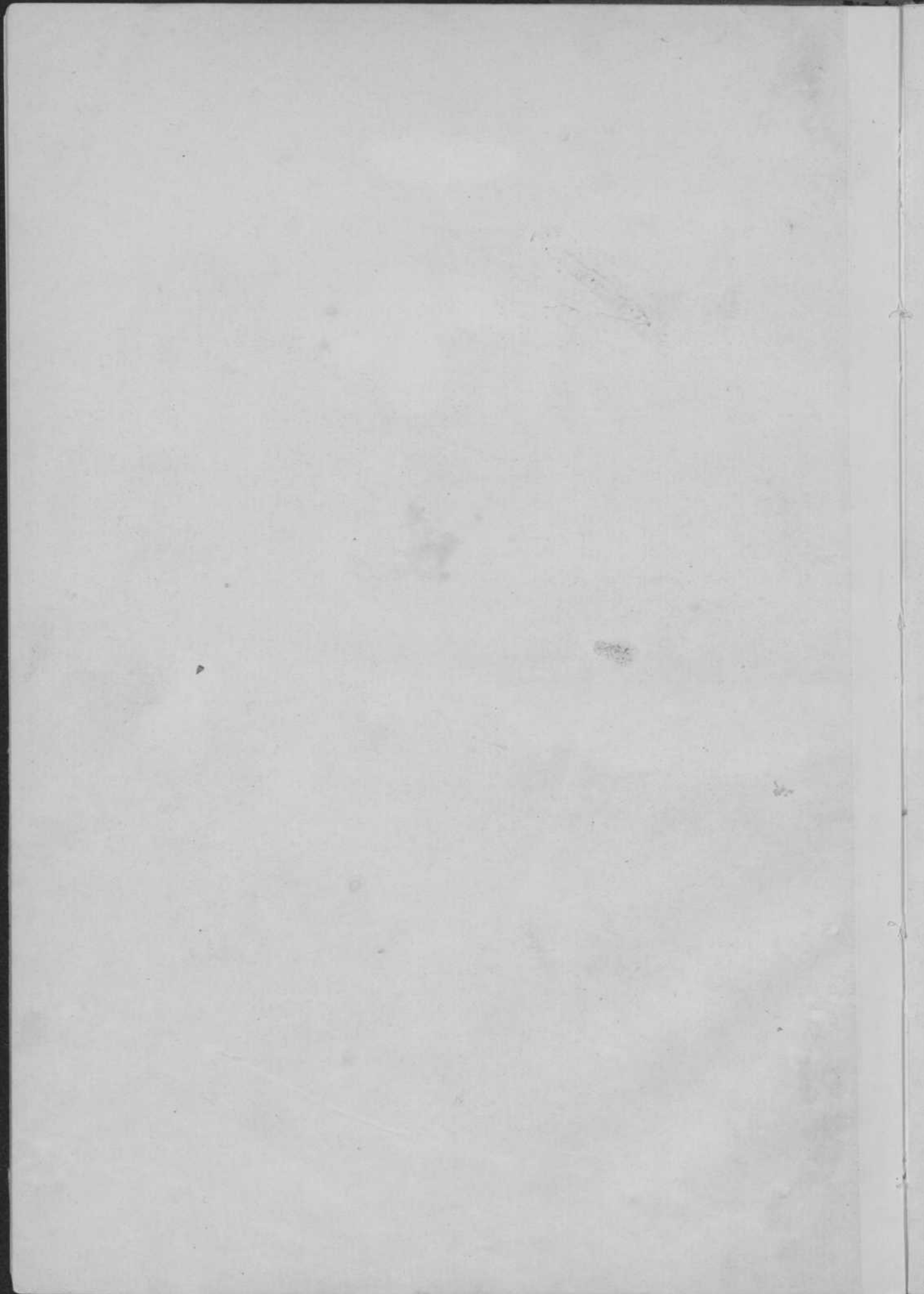

Bij zek're pomp stond eens een hond,
Die water slurpte met zijn' mond;
Daar kwam de wreede Jan wêer aan,
Om met zijn zweep Fidel te slaan.
Die arme hond die jankte' zeer;
Maar Jan, die sloeg hem telkens meer,
En schopte 't beest wel twintig keer.
Hap! — greep hij Jantjes kleine voet,
En beet er in tot op het bloed;
Jan gilte 't uit van pijn en schrik,
En schreide 'bêi zijn' oogen dik.

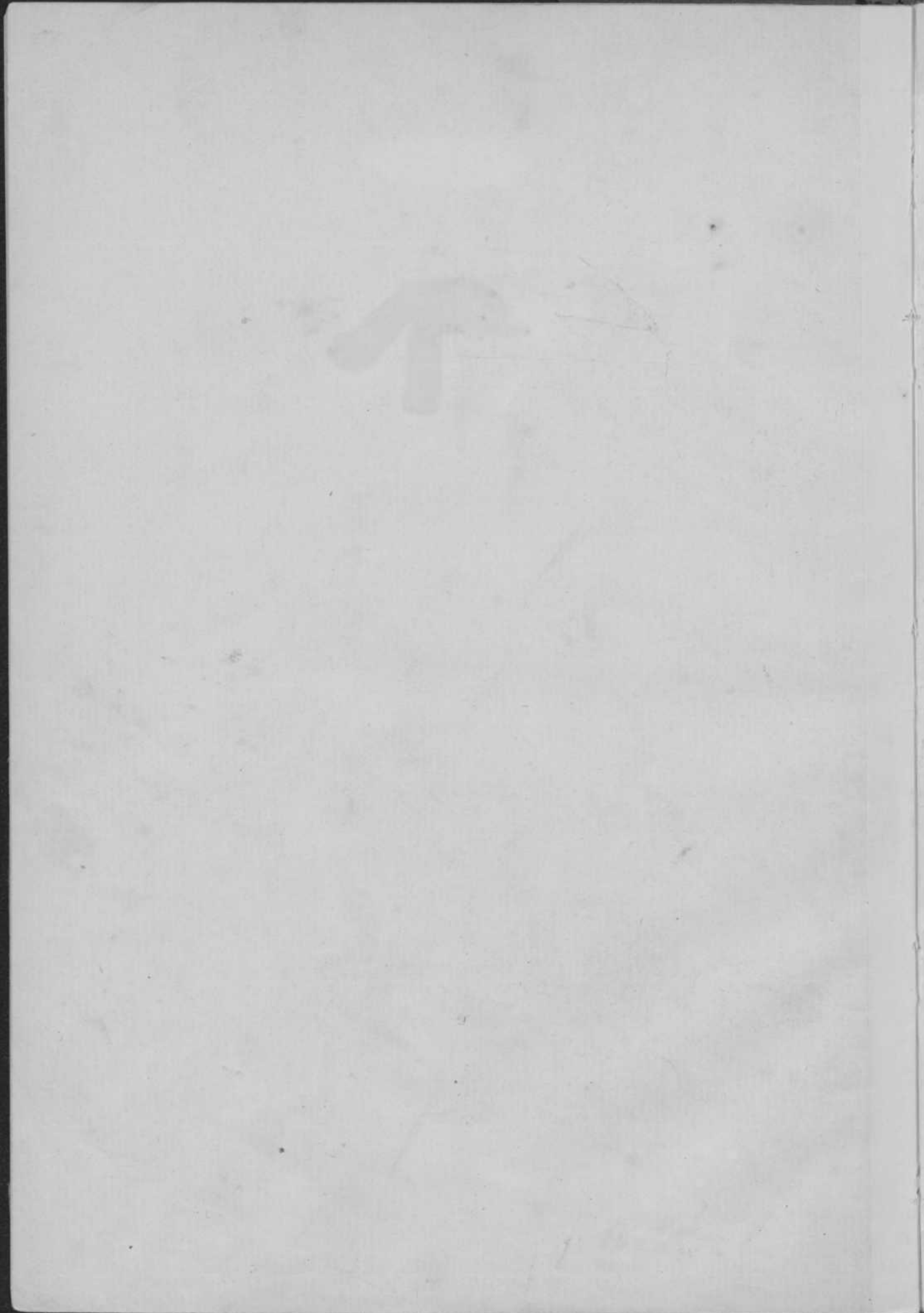

Toen lag men Jan in 't bed ter nêr,
Zijn voet deed hem geweldig zeer; —
De dokter gaf hem, voor zijn pijn,
Een' flesch vol bitt're medicijn.

Terwijl de slimme hond nu zag
Dat Jantje nog te slapen lag,
Zoo nam hij aanstonds flesch en taart,
En at en dronk regt naar den aard.

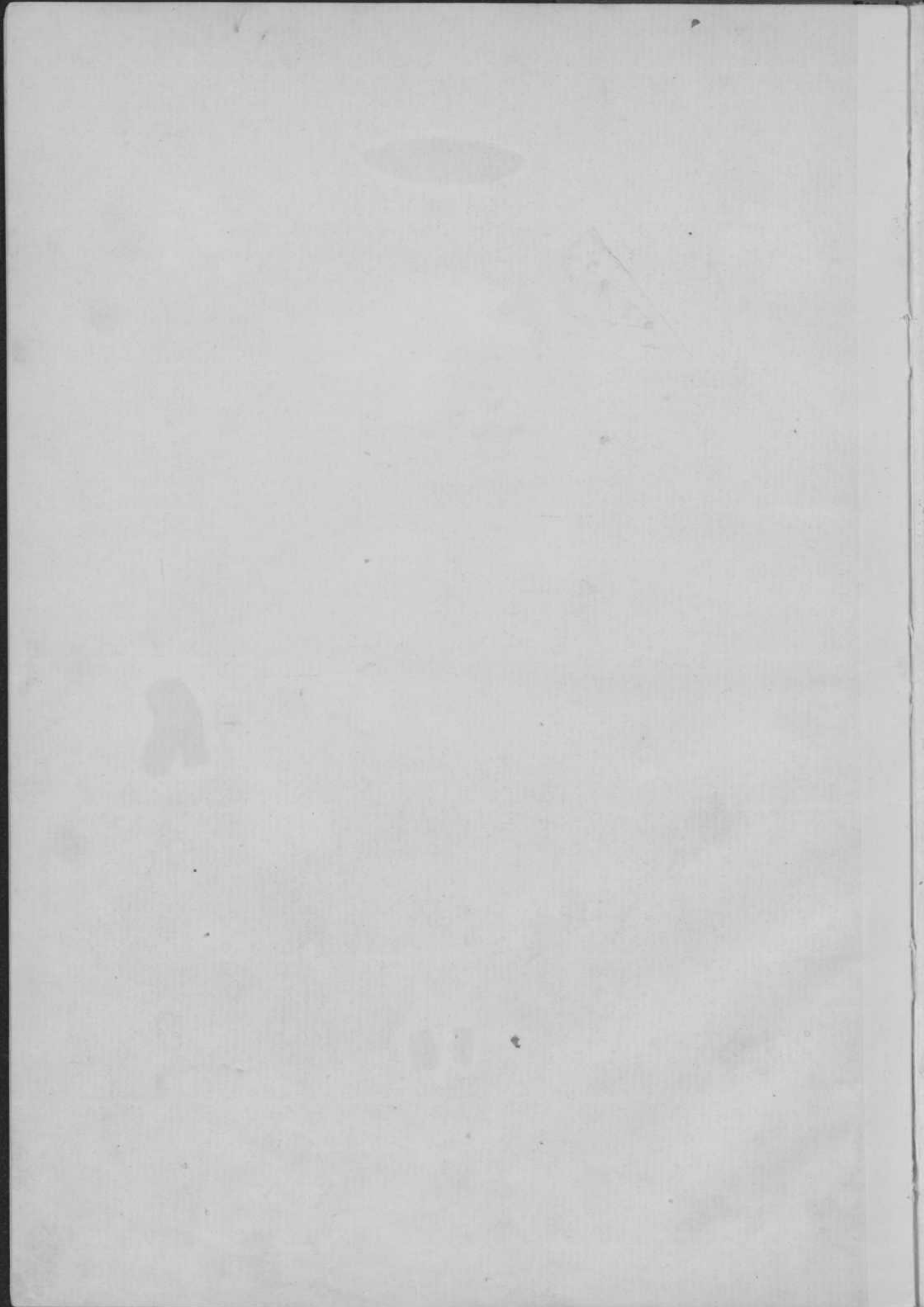

De Geschiedenis van de zwarte Jongens.

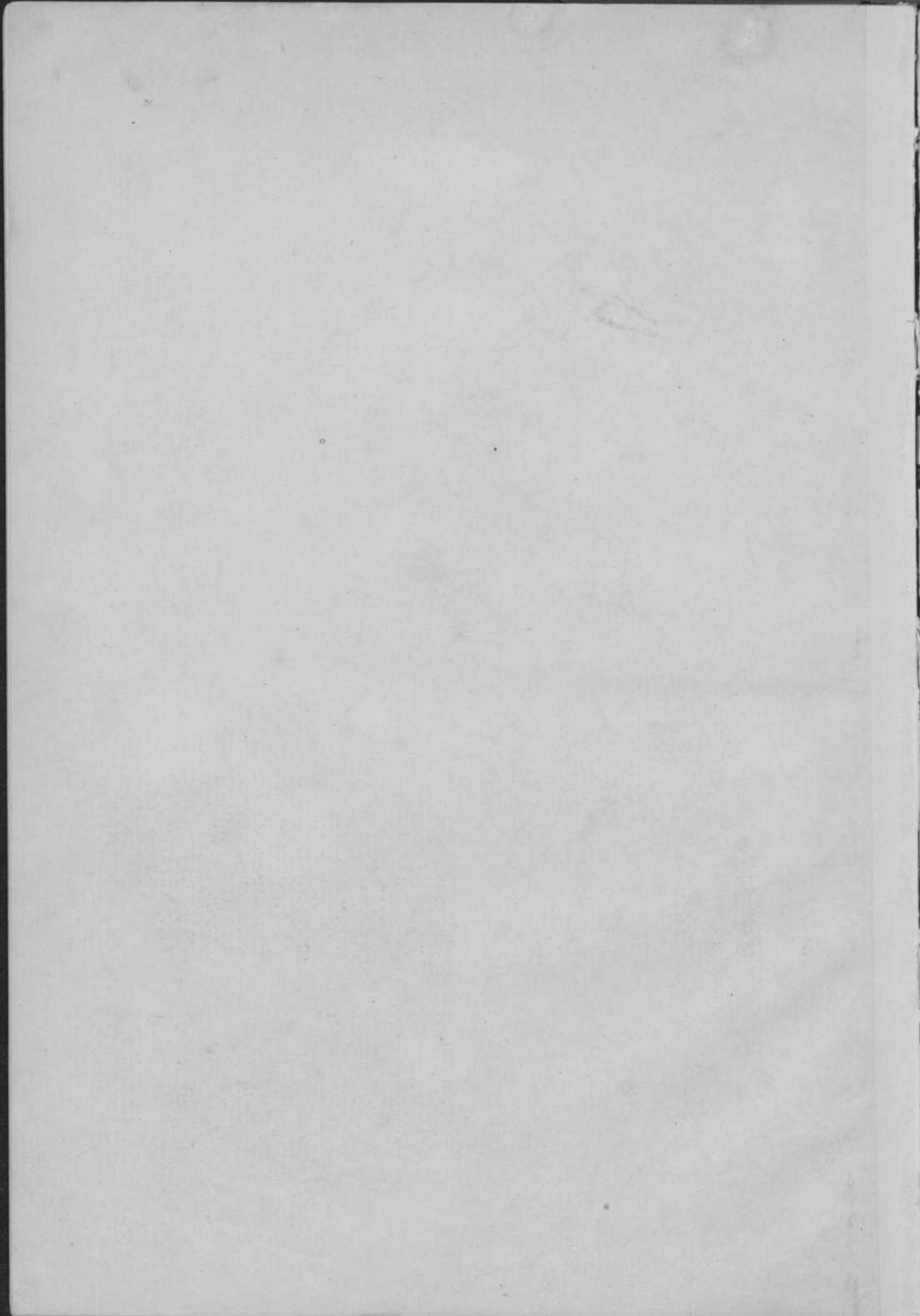
Een moriaan, zoo zwart als roet,
Ging eenmaal wand'len zonder hoed.
De zon, die scheen hem op zijn bol.
Daarom nam hij een parasol.
Daar kwam ook Frits naar dezen kant.
En hield een vlagje in de hand;
Toen kwam de kleine Jan ter stee,
Die bragt een' lekk're kraak'ling mée
En eind'lijk kwam de kleine Klaas
Dat was een regte Hoepelbaas.
Het drietal jongens lachte luid
Het hoedenlooze moortje uit,
En spotte met zijn zwarte huid.

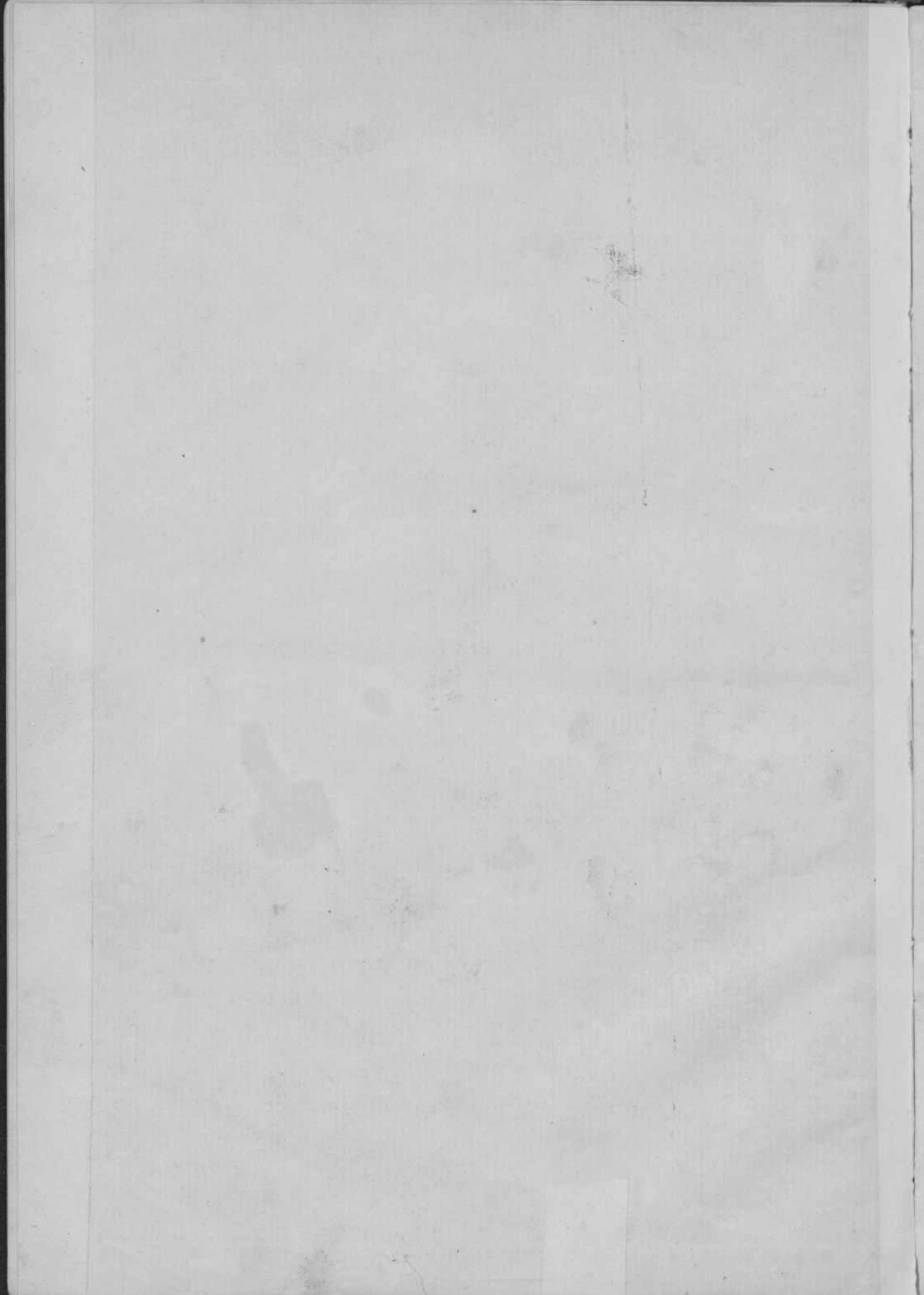
Daar kwam de groote Niklaas aan,
Die had een' inktpot voor zich staan,
Zoo groot, ja grooter dan de maan.
Hij sprak: •komt kind'ren hoort mij aan,
En laat dien moor met vrede gaan!
Het is zijn' schuld toch waarlijk niet,
Dat hij zoo zwart als steenkool ziet"
Maar kleine Frits en Jan en Klaas,
Die hoorden niet naar Nikolaas;
De jongens spotten lustig door •
Met onzen arme zwarte moor.

Toen werd de groote Niklaas kwaad;
Gij kunt het zien op deze plaat;
Hij pakte fluks de jongens op,
En smeed ze toen, hals over kop,
In de inktpot nêer, in 't zwarte sop.
Eerst hoepel-Klaas, toen kraak'ling-Jan,
En Eind'lijk ook de vlaggeman;
Die stelde vrees'lijk zich te wêer,
En riep om hulp wel twintig keer.
Maar toch moest Frits, deschreeuwersbaas,
Ook in de pot van Nikolaas.

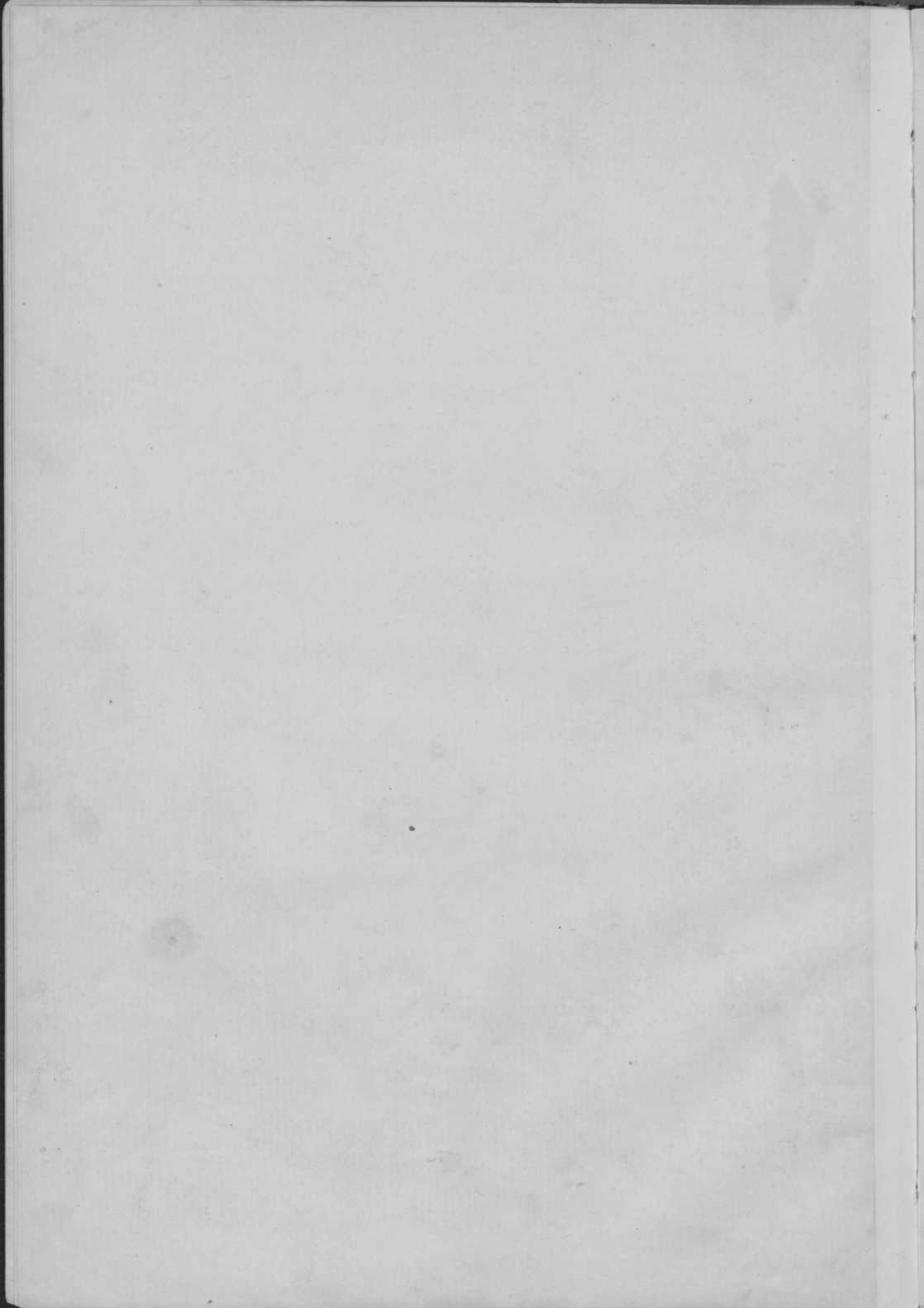

Hier gaan ze, zwarter nog dan roet,
En dan het moortje zonder hoed.
In 't zonlicht stapt de brave moor
De zwart-geverwde knapen voor.
't Was enkel door hun stout gespot,
Dat zij geraakten in den pot;
Dus, lieve Kind'ren! spot toch niet,
Als gij iets vreemds aan and'ren ziet.

De Geschiedenis van den wilden Jager.

Maar 't haasje schulde in 't groene kruid
En lachte stil den jager uit.

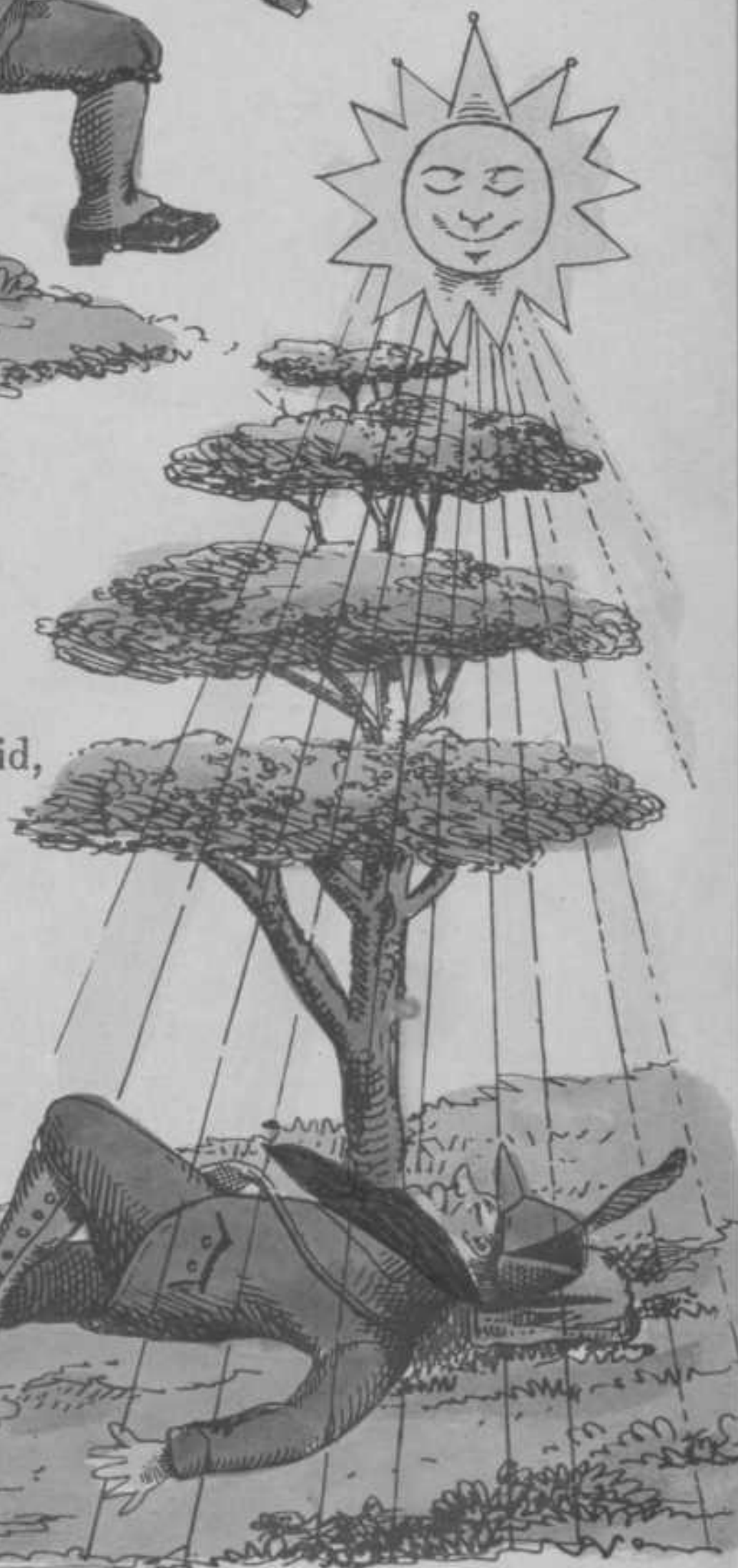

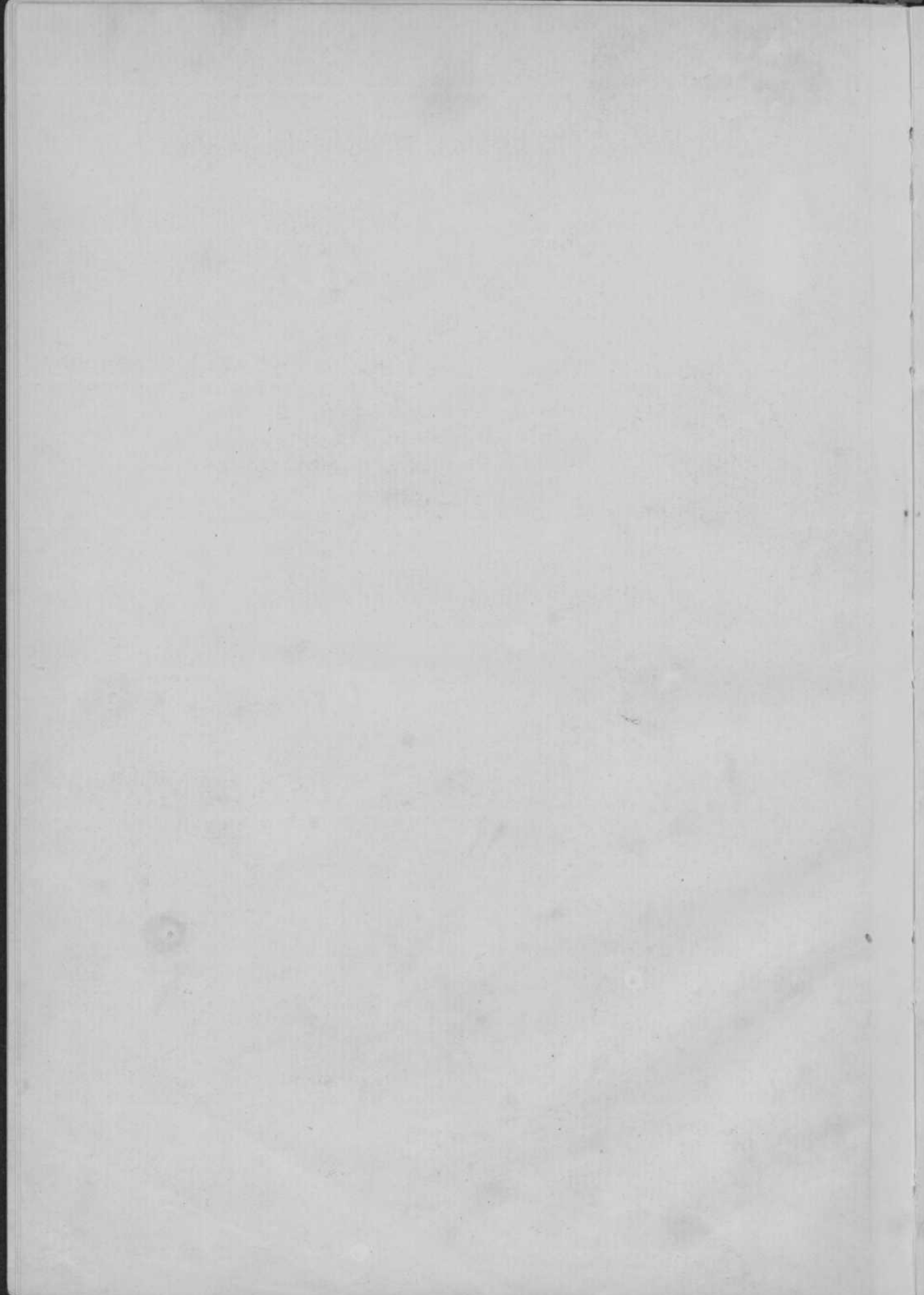
Eens trok de wilde jagersman,
Zijn grasgroen jagersrokje an,
Nam zijn geweer en ook zijn tasch,
En deed voor de oogen 't brille-glas

Toen zocht hij in de velden rond
Of hij daar niet een haasje vond

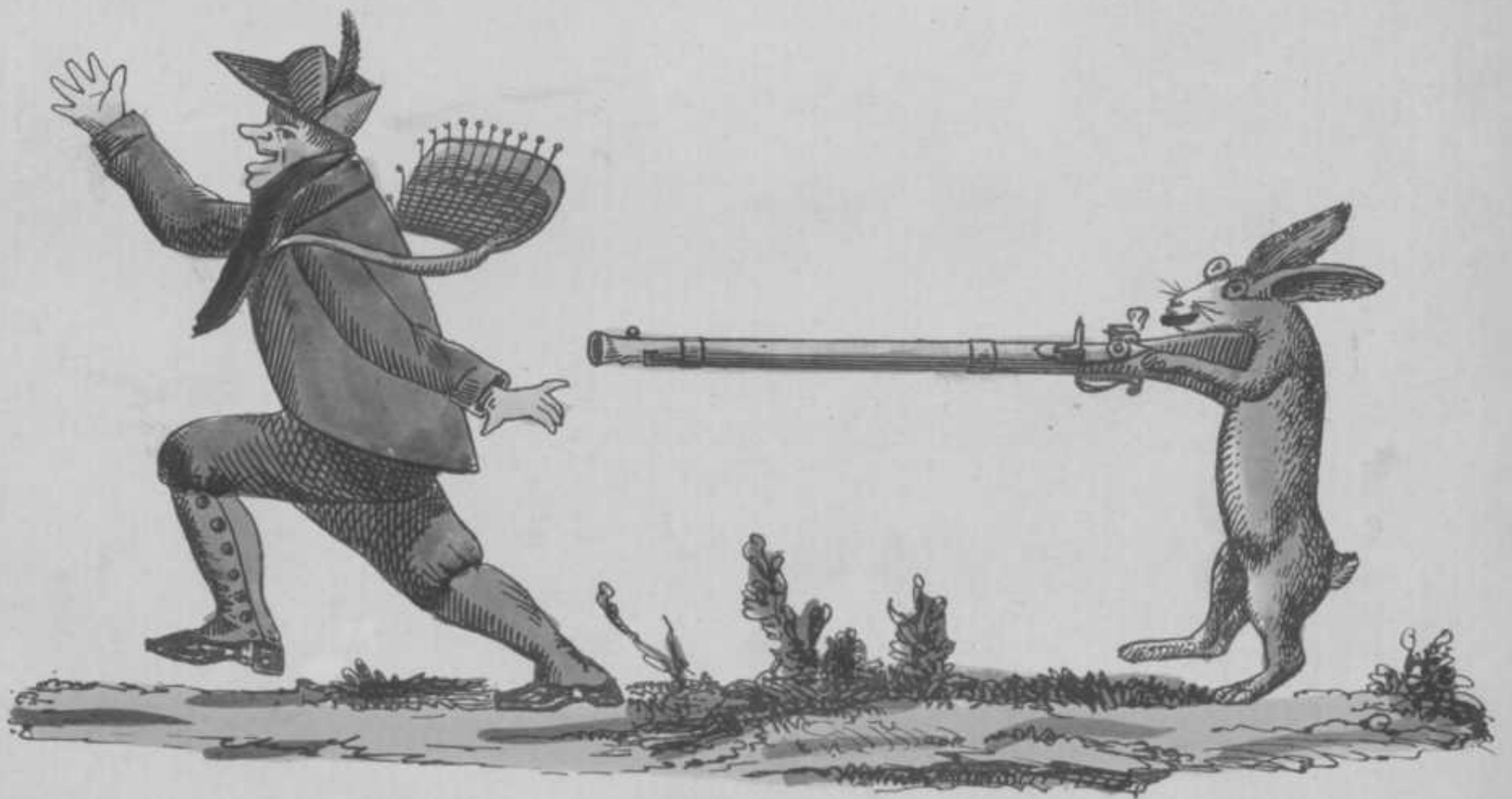
Doch eind'lijk werd de zon zoo heet,
De jager was zoo nat van 't zweet;
Hij vleide zich in 't lommer nêr,
En op den grond lag hij 't geweer.
Nu had de jager 't naar zijn zin,
En daarom sliep hij spoedig in;
Dat zag de haas, — die slimme guit,
Die kroop toen zachtkens uit het kruid,
Hij nam 't geweer weg en de bril
En hield zich als een muis zoo stil.

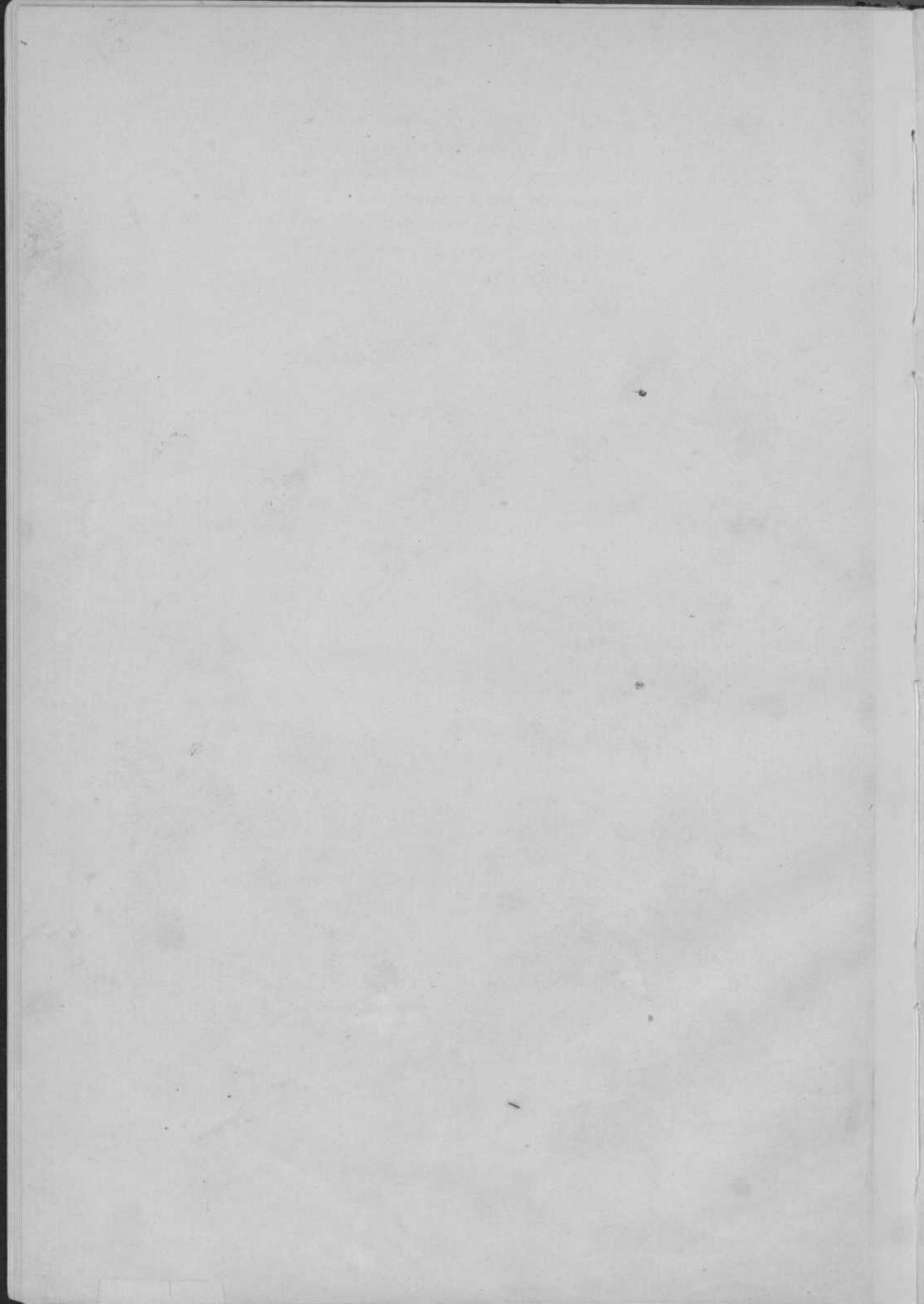

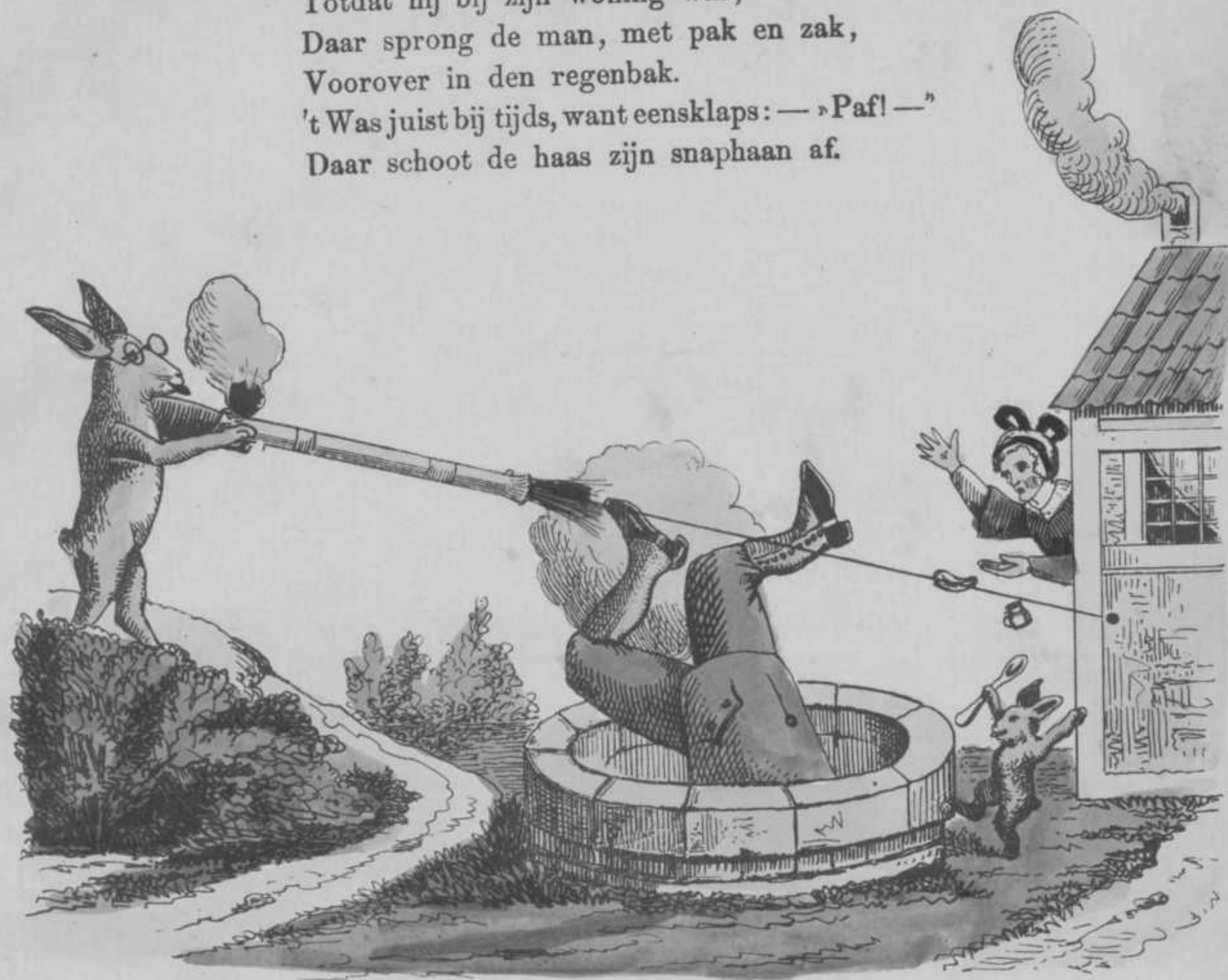
Fluks had het haasje, voor de pret,
De bril zich op den neus gezet,
En lag 't geweer, welk stout bestaan!
Manmoedig op den jager aan.
Wat was die arme man bevreesd!
Nog nooit was hij zoo bang geweest;
Hij nam de vlugt, en riep: »Och! Och!»
»Mijn lieve menschen, helpt mij toch!»

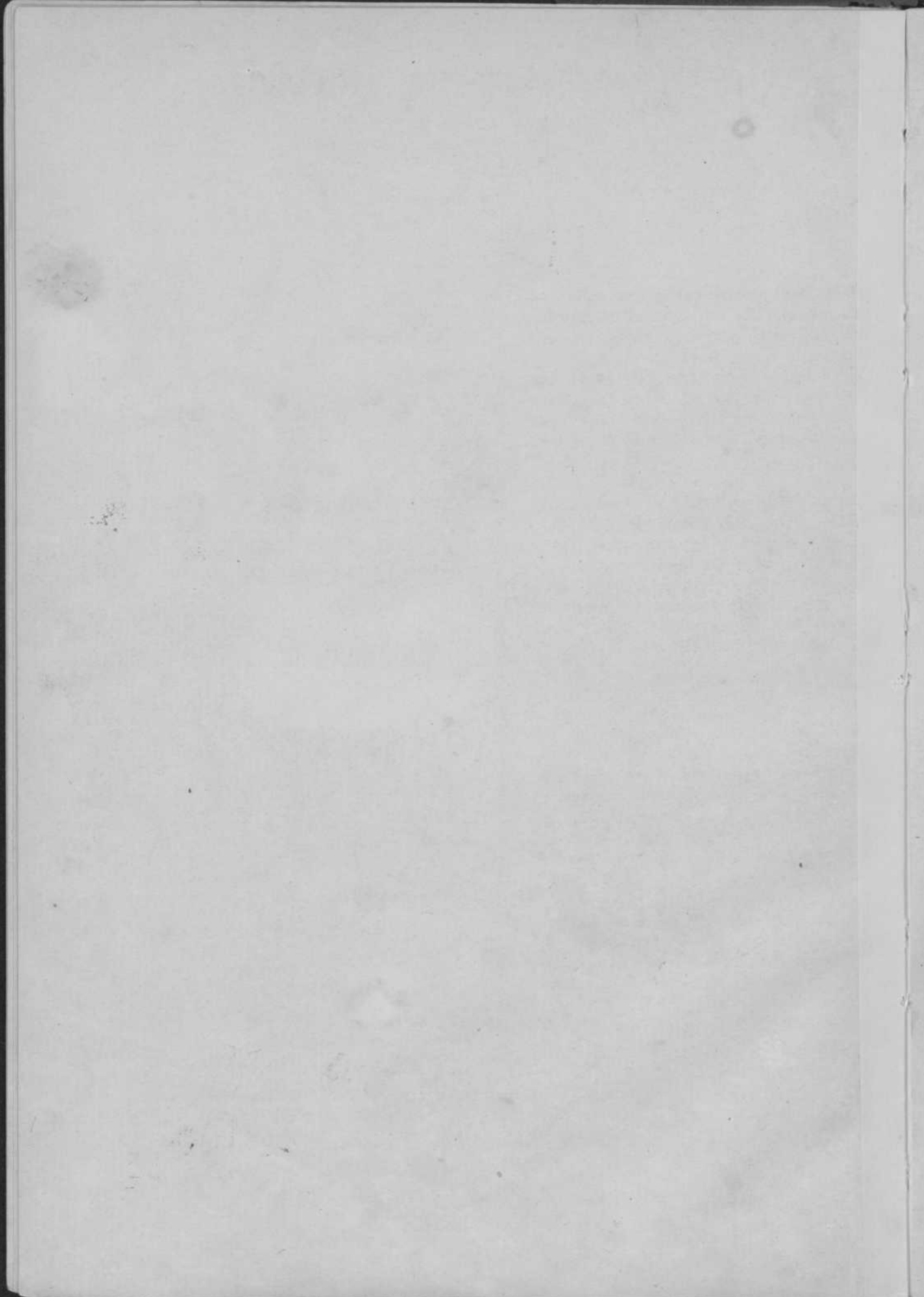

De jager liep door 't groene gras,
 Totdat hij bij zijn woning was; —
 Daar sprong de man, met pak en zak,
 Voorover in den regenbak.
 't Was juist bij tijds, want eensklaps: — »Paf! —»
 Daar schoot de haas zijn snaphaan af.

Voor 't venster zat de jagersvrouw,
 Die juist haar koffij drinken zou;
 Maar toen de haas had losgebrand,
 Schoot hij haar 't kopje uit de hand;
 En ziet! — vlak bij den regenbak,
 Daar zat in 't gras, op zijn gemak,
 Het zoontje van den grooten haas; —
 Dien armen, kleine springersbaas,
 Werdt al het heete koffijnat,
 Pardoes! — op kop en neus gespat.
 Hij gaf een gil, — zijn pijn was groot, —
 En 's avonds was het haasje dood.

De Geschiedenis van Soep-Hein.

Hein was gezond gelijk een visch, —
En dik en vet, — en rood en frisch;
Hij had een' hongerige maag,
En elke spijs genoot hij graag;
Maar eens smet Hein zijn' lepel nêer,
En riep: »Ik lust die soep niet meer!
»Loop met die nare soep maar heen!
»Ik wil geen' soep meer eten! Neen!"

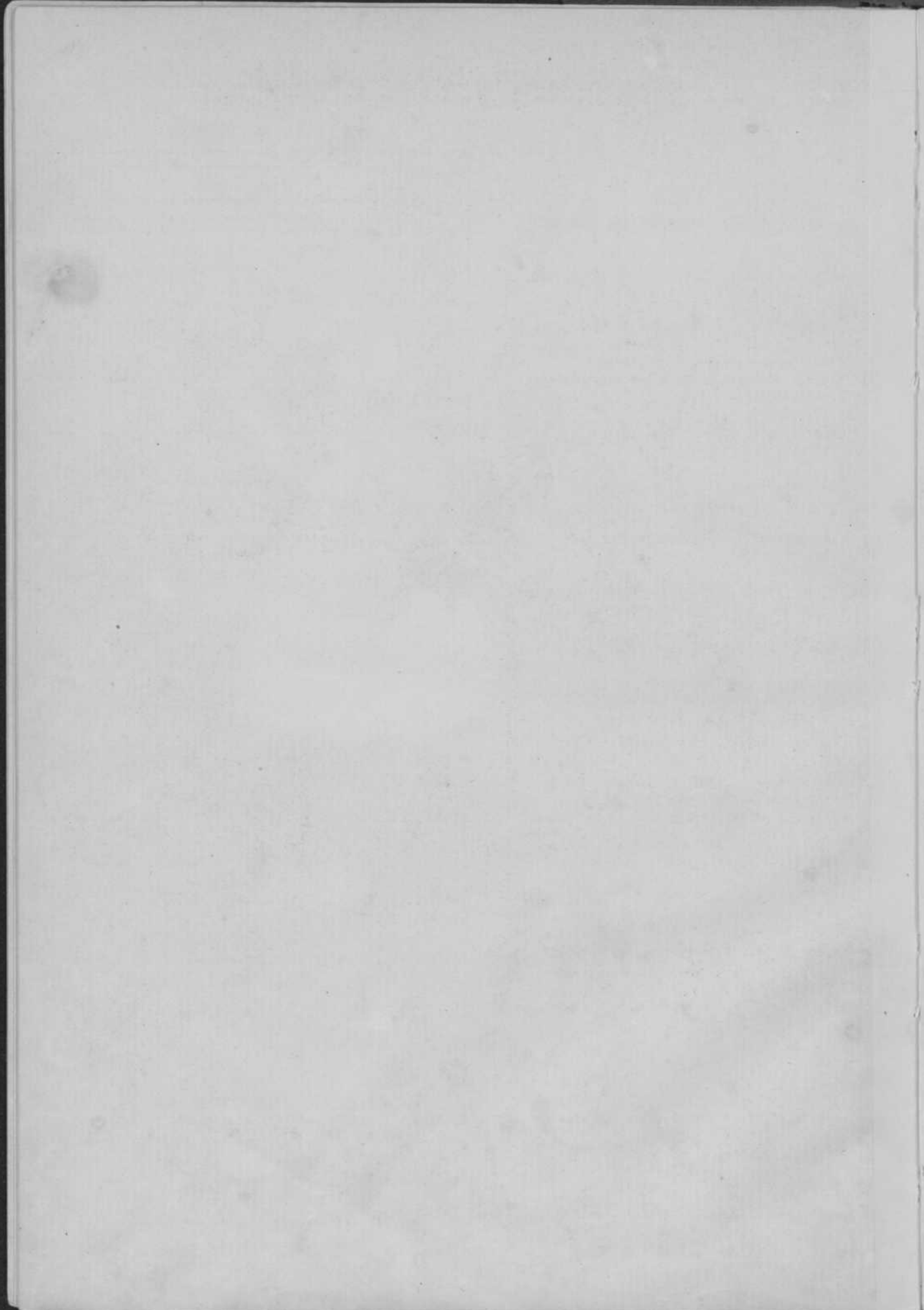
Dit gaf zijn' ouders veel verdriet,
Maar ander eten kreeg hij niet;
Zoodat hij reeds den tweeden dag
Veel magerder en bleeker zag; —
En wêer smet Hein zijn' lepel nêer,
En riep: »Ik lust die soep niet meer!
»Loop met die nare soep maar heen!
»Ik wil geen' soep meer eten! Neen!"

Den derden dag, o, lieve tijd!
Toen zag hij geel van magerheid, —
Maar toch kreeg hij zijn soepbord wêer,
En ziet, — hij smet den lepel nêer,
En riep ook voor den derden keer:
»Och, moeder! 'k lust die soep niet meer!
»Loop met die nare soep maar heen!
»Ik wil geen' soep meer eten! Neen!"

De stijfkop was den vierden dag,
Zoo dun gelijk een spinnerag;
Hij woog niet zwaarder dan een lood:
En op den vijfden was hij -- dood!

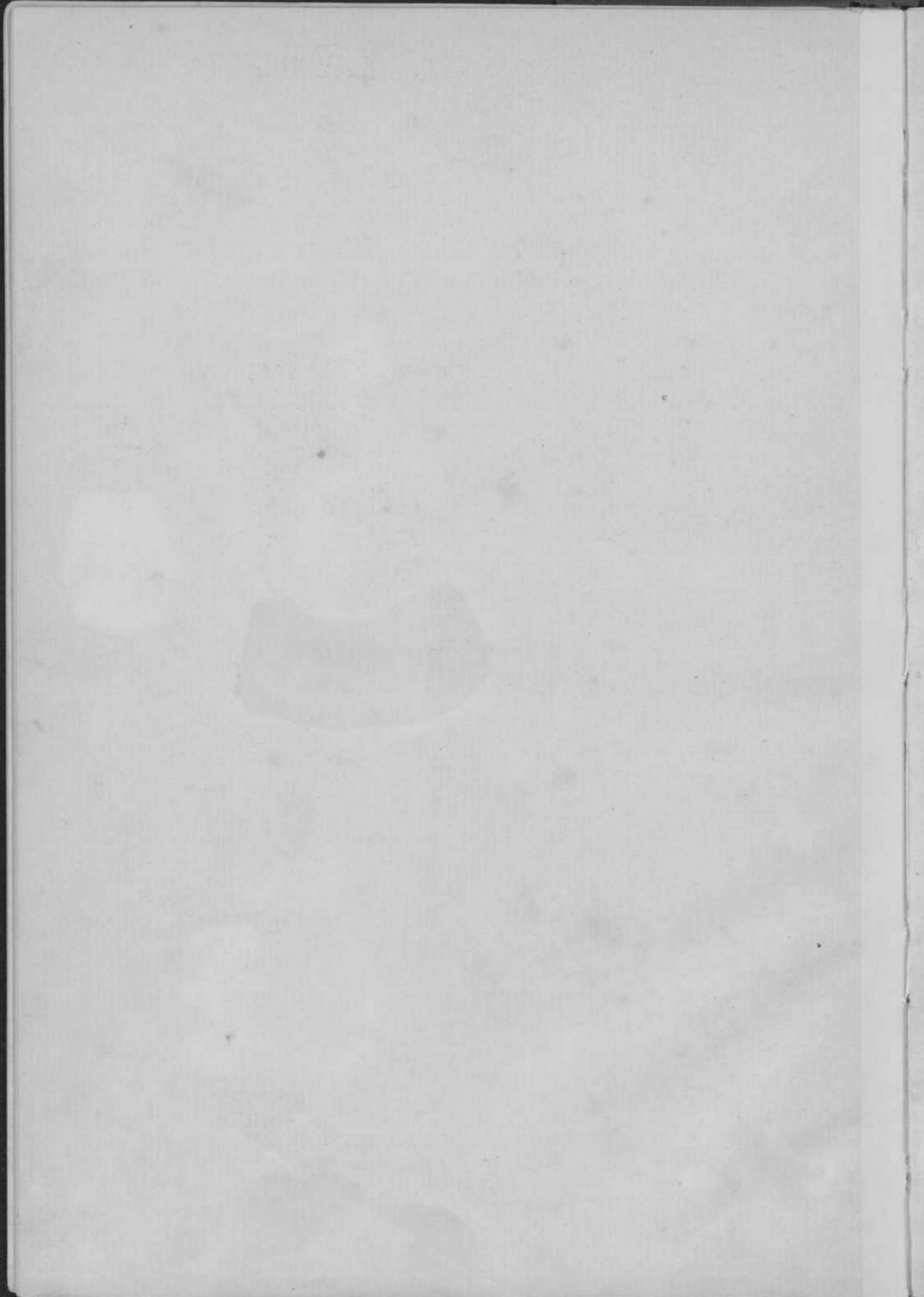
De Geschiedenis van den Duimzuiger.

Laatst zei zijn' moeder tot Reinier,
„Ik moet eens uit, en gij blijft hier;
„Weest nu gehoorzaam, stil en zoet,
Totdat ik straks u wêer ontmoet,
Maar steek vooral uw' duim niet wêer,
In uwen mond, gelijk weleer;
Dan komt de klêerenmaker hier,
En knipt u met zijn schaar, Reinier!
Tot uwe welverdiende straf,
Van elke hand het duimpje af.”

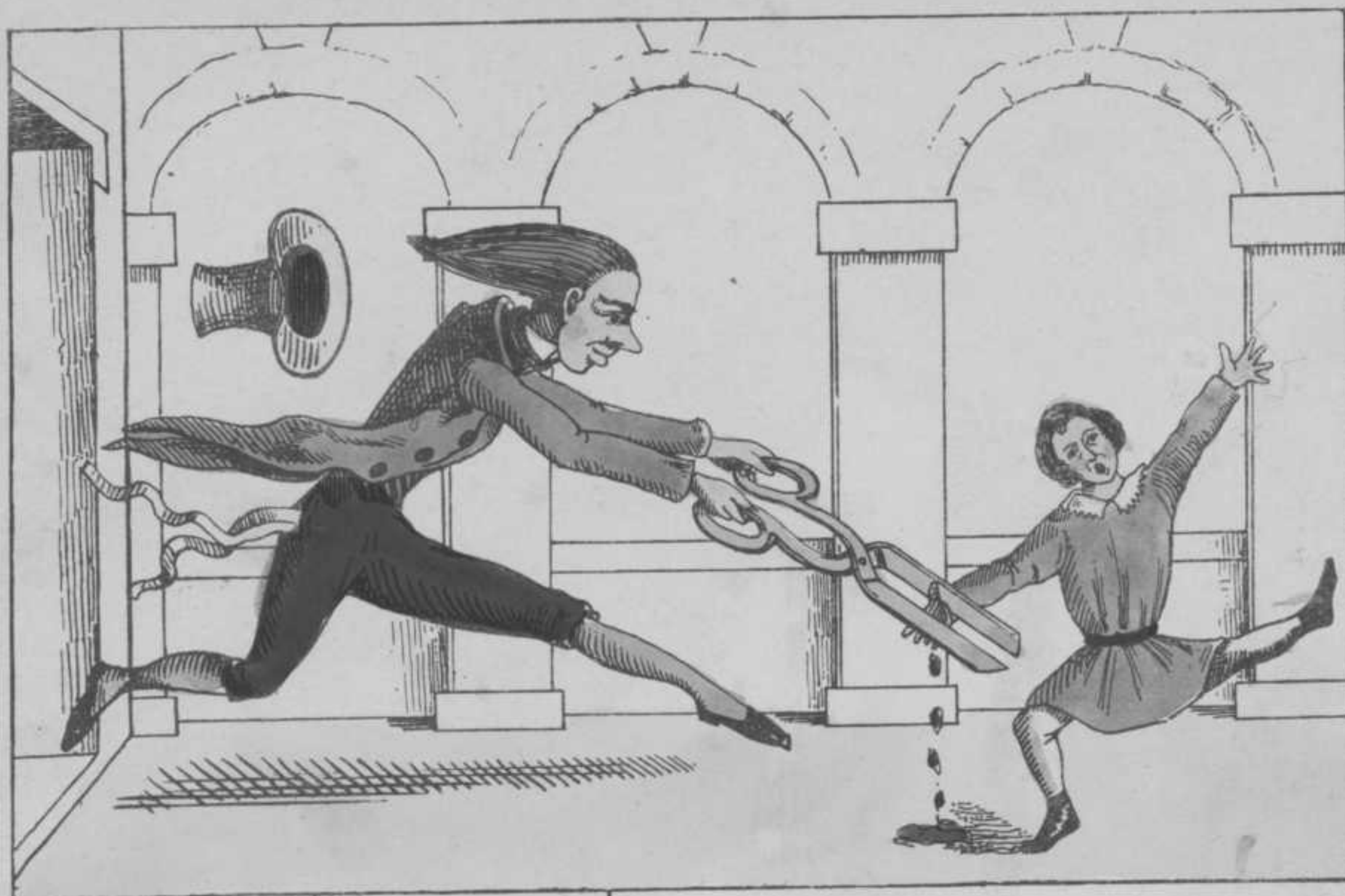

Naauw was de moeder 't hoekje rond,
Of, — hap! — de duim ging in den mond

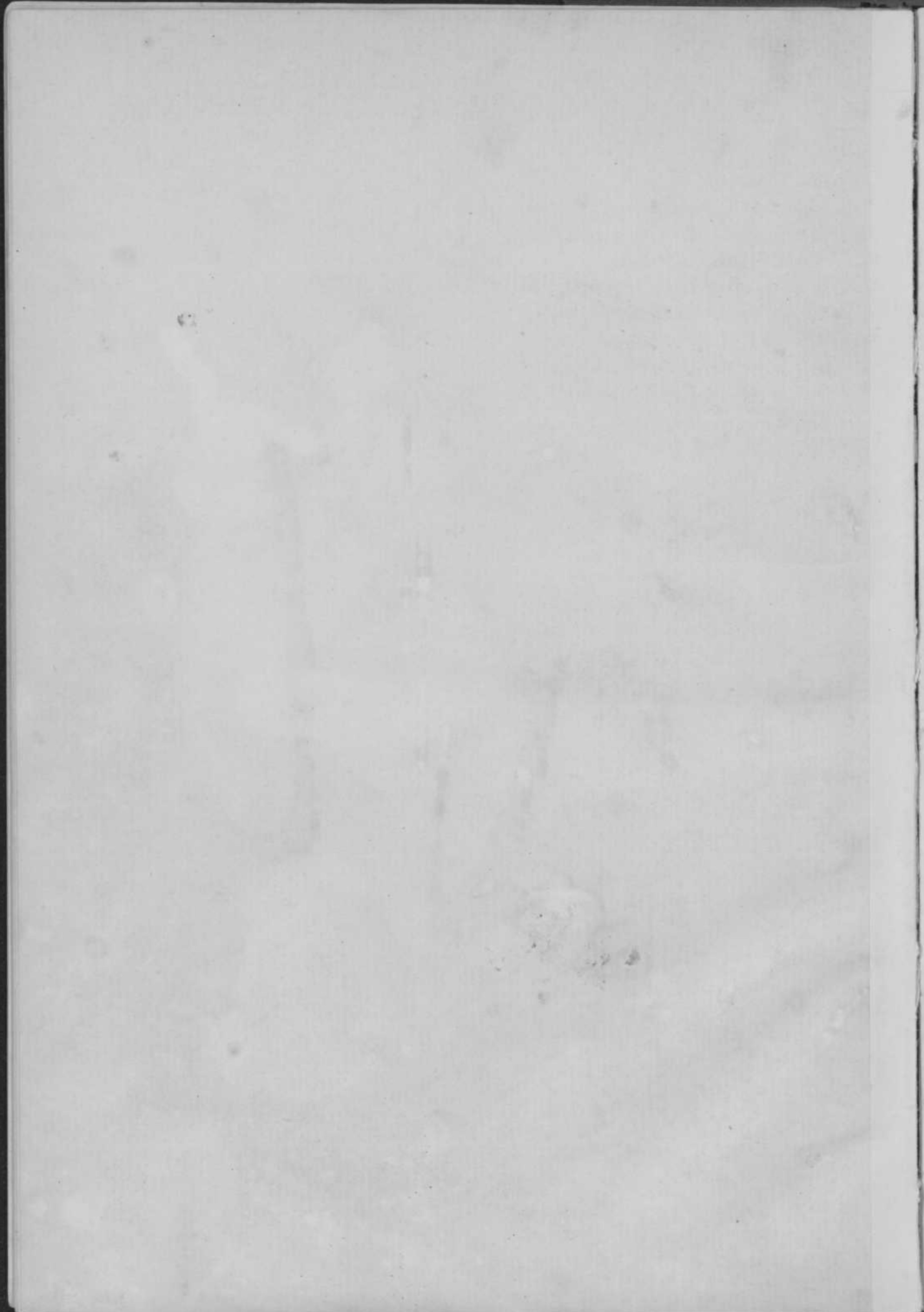

Maar, ach! — de deur wordt losgedaan,
 Daar komt de kleedermaker aan; —
 Hij zwaait zijn' schaar, o, welk een schrik!
 Voor de oogen van het duimpje-lik;
 O, wee! daar gaat het knip en knap,
 En even als een wollenlap,
 Knipt hij Reiniertje, tot zijn' straf,
 Van elke hand het duimpje af

En de arme moeder komt wêerom,
 Daar staat Reiniertje bleek en stom;
 Zijn' handjes doen hem, ach! zoo zeer!
 Hij heeft geen enkel duimpje meer.
 Dus, kind'ren! hoedt u voor 't gevaar.
 Denkt aan die groote, scherpe schaar!

De allerdroevigste Geschiedenis met de zwavelstokjes.

Paulientje bleef te huis, alleen,
Naar Tante gingen de ouders heen!
Zij was een' kleine lagchebek
En liep al zingend door 't vertrek; —
Daar zag ze op eens een doosje staan,
Met zwavelstokjes volgelâan:

»Ei!» riep Paulien, »dat zou voor mijn
»Een regt plezierig speelgoed zijn.»
En zoo gezegd, — en zoo gedaan, —
Zij stak een zwavelstokje aan.

En Pietje en Mietje, 't kattenpaar,
Dat zag vermanend op tot haar;
Zij dreigden 't meisje met den poot:
»Bedenk toch, dat Papa 't verbood!
»Mio! Miaauw! Mio! Miaauw!
»Och toe, Paulientje, laat dat gaauw!»

Maar neen, toch gaat Paulientje voort,
Omdat die vlam haar zoo bekoort,
Die knist'rend heen en weder gaat,
Gelijk gij 't zien kunt op deez' plaat.
Wat had ze een pret, die lagchebek!
Zij sprong van blijdschap door 't vertrek

En Pietje en Mietje, 't kattenpaar,
Dat zag vermanend op tot haar;
Zij dreigden 't meisje met den poot:
Bedenk toch, dat Mama 't verbood!
Mio! Miaauw! Mio! Miaauw!
Toe, gooi het weg, Paulientje! gaauw!»

O, schrik! haar' kléertjes vatten vlam!
Ach! dat ze ook aan dat doosje kwam!
Daar brandt de hand reeds en het haar,
En eind'lijk brand zij heelegaar.

En Pietje en Mietje schreiden,
Zoo droevig met haar beiden:
»Komt hier! Ter hulp! och komt gezwind!
»Komt ouders! Komt! Daar brandt uw kind!
Miaauw! Mio! Miaauw! Mio!»
Och, Pietje en Mietje schreiden zoo.

Verbrand is 't meisje heelegaar,
Het arme kind! met huid en haar;
Ze is tot een hoopje asch vergaan,
Waar nog haar' schoentjes nevens staan.

En Pietje en Mietje schreiden,
Zoo droevig met haar beiden:
»Mio! Miaauw! Mio! Miaauw!
»Och, dat zij 't ook niet laten wou!
»Wij minden haar zoo teeder,
»Nu zien wij haar niet weder.»

De Geschiedenis van Philip, den schommelaar.

Vader spreekt, op strengen toon,
Tot zijn' kleine, wilden zoon;

•k Hoop dat Philip nu eens stil
•Aan de tafel zitten wil!"

En zijn moeder fluistert zacht:

•Geef op 's vaders woorden acht!
•Doe ons heden geen verdriet!"

Maar de knaap gehoorzaamt niet;

Hij holdert

En boldert,

Hij rommelt

En schommelt,

Met zijn' stoel al heen en wêer:

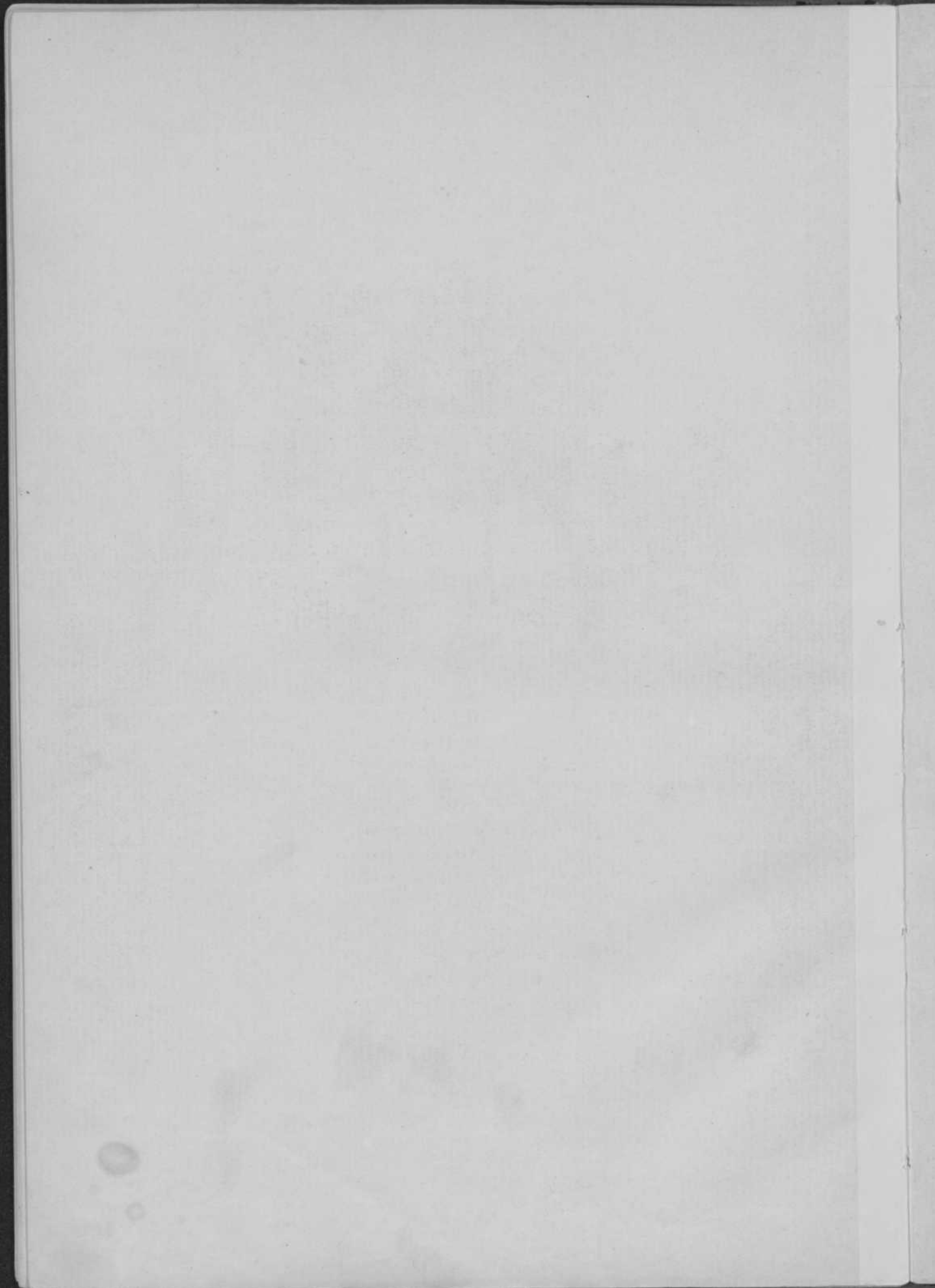
•Philip! dat mishaagt mij zeer!"

000

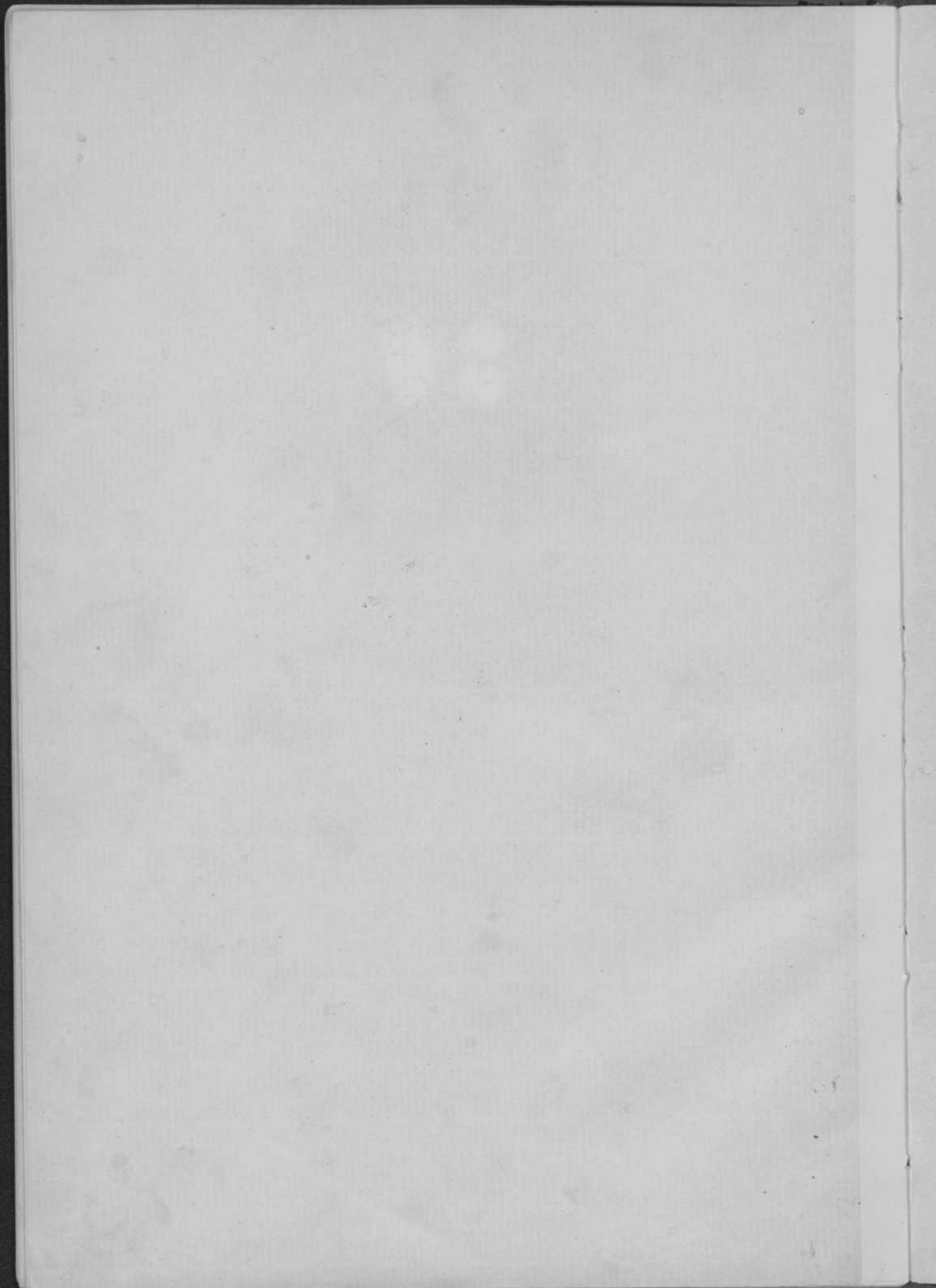
Ziet eens, kind'ren! op deez' plaat,
Hoe het Philip verder gaat:
Door zijn schomm'len heen en wêer,
Valt hij met de stoel ter nêer
En, bij 't achterover slaan;
Grijpt hij angstig 't laken aan;
Maar, wie heeft het ooit gezien?
't Laken en de soep-terrien,
Vorken, lepels, flesch en glas,
En al wat er verder was,
Vallen ramm'lend naar beneen,
Op en om den jongen heen.

Onder 't laken ligt hij nêr:
Al zijn leden doen hem zeer.
Hoort eens naar zijn bang geroep:
» Moeder, ach! die heete soep
» Heeft mijn heele been verbrand!
» O, hoe zeer doet mij mijn' hand
» Och, mijn neus doet mij zoo'n pijn,
» Zou hij ook gebroken zijn?»
Maar zijn' vader vol van spijt
Om zijn' ongehoorzaamheid,
Beurt hem op en zegt: » mijn zoon!
» Gij hebt uw verdiende loon.
» Kind'ren, die ondeugend zijn,
» Lijden dikwijls smart en pijn;
» Wees voortaan dus niet meer stout!
» Maar, opdat gij 't wel onthoudt,
» Neem ik u nog, tot uw straf,
» Al uw mooie speelgoed af.»

Ziet de smeerpoets.

 Ziet hier Piet de smeerpoets staan!
Ziet dien viezen knaap eens aan!
Hij wou, van zijn vingertippen,
Zich geen' nagels laten knippen.
 Sedert zeker wel een jaar;
Ongekamd bleef ook zijn haar,
„Foei!” roept ieder die hem ziet,
„Wat zijt gij een smeerpoets Piet!”